

. ΙΠΠΟΚΡΑΤ. ΚΩ ΑΓΛΑΟΦ
 ΣΩΜΑ
 ΠΟΛΕΙ ΜΕ ΤΕΛΕΣΦ
 ΑΓΑΘΗ ΑΡΕ ΕΝΕΚΑ
 ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ἀντιγράψας αὐτήν, ἐσπειρα πρὸς εὔρεσιν καὶ τοῦ σαρκοφάγου κατὰ τὴν
 μνημονευθεῖσαν θέσιν· εὔρη δὲ καὶ τοῦτον εὐτυχῶς σῶον, καὶ ὑπ' ὀλίγων
 τινῶν χωμάτων κεκαλυμμένον. Ταῦτα δὲ πάντα ἐνόμισα καθήκον μου νὰ
 κοινοποιήσω εἰς ὑμᾶς πρὸς δημοσίευσιν. Εὐχομαι δ' ἐκ πάσης ψυχῆς νὰ γεί-
 νωσιν ὅσον ἔνεστι μάλιστα τάχιον ἀκριβέστεραι καὶ ἐπιστημονικώτεραι παρ'
 εἰδημόνων ἀνδρῶν ἔρευναι πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ἀληθείας· εὐχομαι δὲ ἰδίως
 τὴν ἐπαλήθευσιν καὶ τὴν ἀναντίρροτον ἀπόδειξιν τοῦ περιστατικοῦ τοῦτου.
 Τότε δὴ τότε οὐδόλως διατάζω ὅτι πρῶτοι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἱατροὶ ὀφεί-
 λομεν νὰ καταβάλωμεν τὸν ὀβολὸν ἡμῶν πρὸς διάσωσιν ἐκ τοῦ πανδαμά-
 τορος χρόνου τοῦ πολυτίμου τούτου καὶ ἀνεκτιμήτου προγονικοῦ θησαυροῦ,
 καὶ πρὸς περικαλλῆ διατήρησιν αὐτοῦ· φρονῶ δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτι πρὸς τοιοῦ-
 τόν τινα ἰσρὸν καὶ εὐγενῆ σκοπὸν προθύμως θέλει συνεισφέρει καὶ πᾶς ἐν τῇ
 ὑψηλῇ ἱατρῷ.

Εἰμὶ δὲ ὅλως πρόθυμος συνάδελφος.

Ἐν Λαρίσση, τὴν 1 Μαρτίου 1857.

Σ. Σαμαρτσίδης.

(Ἐκ τῆς Ἱατρικῆς Μερίσσης.)

Ο ΜΑΪΟΣ.

Et de ton règne et de tes fêtes,
 j'attendais le retour;
 L'enfant aîlé, le dieu d'Amour
 te doit l'honneur de ses conquêtes.

LIEBEN MAÏ

Ὁ Μάϊος, ὁ μὲν τῶν ἀνθέων, καθ' ὃν ἡ γῆ, ἀποβάλλουσα τὴν νάρκην
 τῆς, ἀπεκδύεται ἅμα τοῦ παγετώδους μανθόου, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἀναθάλλει
 διὰ τῶν ἀκτίνων του τὴν καθαρὰν καὶ ἀνέφελον ἀτμοσφαῖραν, τὸ δ' ἔαρ
 στολίζει τὴν γῆν διὰ ποικίλων χρωμάτων καὶ τὰ μῦρα τῶν νεοθαλῶν ἀν-
 θείων ἀρωματίζουν τὸν αἶρα, αἱ δὲ ὀδοὶ τῶν πτηνῶν ἤχων ἀρμονικωτάτων

πληροῦσι τὴν κτῆσιν, ὁ Μαΐος, ὁ προσφιλὴς μὲν τῶν ποιητῶν, ὁ Μεσσίας τῶν καταψύκτων ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πτωχῶν, ἰδοὺ ἔφθασεν! — ἦλθε, συνεπιφέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς τέρφεις καὶ καλλονὰς τῆς φύσεως!

Ὁ μὲν οὗτος, ὁ πάντων κάλλιστος, παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον θρησκευτικῆς λατρείας. "Ὅλων τῶν ἐθνῶν αἱ γλῶσσαι, ὅλων τῶν ἐθνῶν οἱ τρόποι ὑμνησαν καὶ ἐώρτασαν τὴν ἄφικίν του — καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι, ἄνθει θύουσιν αὐτῷ τὴν πρώτην τῶν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν του.

Ὁ Μαΐος, λατινιστὶ *Maius*, κατέχει τὴν τρίτην θέσιν τοῦ ἔτους τοῦ Ῥωμύλου. Κατὰ τινας, ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦτο προσδιωρισμένη πρὸς τιμὴν τῶν Γερόντων (*Majores*), ἐντεῦθεν ἔλαβε τὴν ἐπίκλησιν, ὡς ὁ ἐπόμενος αὐτῷ Ἰούνιος, ὁ πρὸς τιμὴν τῶν νέων (*in honorem juniorum*). Κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς Μαΐας μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἰς ἣν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἐπρόσφερον θυσίας.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι ἐπρέσβευον, ὅτι, τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τοῦ Μαΐου, ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο εἰς τὸ ζῳδίον τῶν Διοσκούρων, συμπλέγματος ἐξ ὁκτώ ἢ δέκα ἀστέρων, συμβόλου τούτου τῆς φιλίας καὶ εὐκαρπίας. Καὶ μολαταῦτα, μόνον τὸν εὐτυχῇ τοῦτον οἰωνόν, ὁ Μαΐος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποφορὰς πρὸς τοὺς τελοῦντας γάμους.

Nec vidoae toc lis eadem, nec virginis apta

Tempora; quae nupsit, non diuturna fuit.

Hac quoque de causà, site proverbialia tangunt,

Mense malas maio nubere vulgus ait.

(*Ovid. Fastes.*)

« Αἱ παρθένοι καὶ αἱ χῆραι ἅς προφυλάττονται ν' ἀνάψωσι κατὰ τὸν »
» μῆνα τοῦτον τὰς δᾶδας τοῦ ὑμεναίου, καθότι αὗται μετατραπήσονται »
» πάραυτα εἰς ἐπικηδείας λαμπάδας. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία, γάμοι »
» Μαΐου γάμοι θανατηφόροι. »

Ἡ δεισιδαιμονία αὕτη, ἥτις εἶχε βάσιν τὰς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων τελουμένας τελετὰς, κατὰ τὴν ὁγδόην ἡμέραν τοῦ Μαΐου, εἰσεχώρησε καὶ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς. Ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰς *Fastes* περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐτελοῦντο.

« Τὸ Μεσονύκτιον, ὁ πατὴρ ἐκάστης οἰκογενείας, ἐγειρόμενος, διευθύνετο γυμνόπους καὶ ἐν σιγῇ εἰς τινα κρήνην, ἐλαφρὸν μόνον θόρυβον προξενῶν διὰ τῶν δακτύλων αὐτοῦ πρὸς δισκέδασιν τῶν σκιῶν ἐκ τῆς ὁδοῦ του. Ἀφοῦ ἐνίπτετο τὰς χεῖρας τρίς, ἐπέστρεφε, ῥίπτων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του κυάμους μέλανας, οὓς ἔφερεν εἰς τὸ στόμα, λέγων — ἐξωνοῦμαι ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς διὰ τῶν κυάμων τούτων — ἐννεάκις ἐπανελάμβανε ταῦτα χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα ὀπίσθεν αὐτοῦ· μία σκιὰ ἦτο προσδιωρισμένη νὰ τὸν

ἀκουσθῇ καὶ νὰ συναθροίῃ τοὺς κυάμους ἀφανῶς. Ἀντλήσας ἐκ δευτέρου ὕδωρ, ἔκρουε δοχεῖον ὀρειχάλκινον, δεόμενος τῆς σκιάς νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, ἐπαναλαμβάνων ἐννεάκις—ἐξέλθε σκιά πατρῶα· μετὰ ταῦτα ἐπίστρεψεν εἰς τὰ ἴδια καὶ ἡ τελετὴ ἦτο νομίμως περαιωμένη. »

Ἀλλὰ καὶ τελεταὶ ὀλιγώτερον πένθιμοι ἐτελοῦντο κατὰ τὸν πολυθέλητρον τοῦτον μῆνα, καθ' ὃν ἡ φύσις σύμπασα φαίνεται ἐξεγειρομένη ὡς ἀπὸ μακροῦ καὶ βαθέως ληθαργου.

Τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Μαΐου ἐτελοῦντο αἱ ἐορταὶ τῆς Καλῆς θεᾶς καὶ τῆς Χλωρίδος. Ἡ πρώτη ἦτο θεότης, ἥς τὸ ἀληθές ὄνομα, ἄγνωστον εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς μόνας τὰς γυναῖκας εἶχεν ἀποκαλυφθῇ. Τινὲς ὑπέθετον ὅτι ἦτο ἡ Κυβέλη ἢ ἡ Γῆ, πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ἄλλοι ἡ Fauna καὶ ἄλλοι τέλος ἡ Ἥρα. Ἡτις δὴποτε καὶ ἦτον, ἡ ἐορτὴ τῆς Καλῆς θεᾶς ἐτελεῖτο ἐν Ῥώμῃ τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου, προσεξαρχούσης τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου Ποντήσιου, καὶ συμμετεχουσῶν καὶ τῶν Ἑστιάδων. Ἦτο δὲ ἀπηγορευμένον οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ πηρευρίσκωνται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρρενα ζῶα ἀπεβάλλοντο τῆς οἰκίας, καὶ αἱ εἰκόνες καὶ τὰ ἀγάλματα τὰ παριστῶντα ἄρρενος φύλου ὄντα περιεκαλύπτοντο. —

Τὴν δευτέραν ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ τῆς Χλωρίδος ἢ τὰ Χλώρια, πρὸς μνήμην τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἀπριλίου παρὰ τοῦ Μαΐου.

Mai fleurit : tu parais reine aimable des fleurs !

J'ai remis à ce mois de chanter tes honneurs.

Par toi fini avril et par toi mai commence,

Tous deux sont réjouis par ta douce influence ;

Ta fête également appartient à tous deux.

(Ovid. Fastes, μεταφρ. τοῦ Saint-Ange.)

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χλωρίων ἐτελεῖτο τὴν νύκτα εἰς τὸ φῶς τῶν δάδων, ἐν τῇ ὁδῷ Πατριμανία, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱππόδρομος, ἱκανὴν ἔχων ἑκτασιν. Ἡ ἀκολασία καὶ ἀσέλγεια ἐβασίλευον καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν σημασίαν.

Τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου ἐώρταζον τὸν ἐκδικητὴν Ἄρην. Τὴν δεκάτην πέμπτην οἱ Ἑστιάδες ἔρριπτον εἰς τὸν Τίβεριν τριάκοντα εἰδῶλα γερόντων ἐκ σχίνου κατεσκευασμένα, ἔθιμον χυδαῖον, οὔτινος οὐδ' ἡ καταγωγὴ οὐδ' ὁ συμβολισμὸς ὑπάρχουσι γνωστά. Τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ἐτέρα ἐορτὴ καλουμένη Regifugium ἐτελεῖτο πρὸς μνήμην τῆς ἐξώσεως τοῦ Ταρκυνίου καὶ τῆς καταλύσεως τῆς μοναρχίας.

Οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον τὸν Μάιον ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀνδρὸς μεσαίας ἡλικίας, περιβεβλημένον χλαμύδα εὐρεῖαν, στέφανον ἐξ ἀνθῶν φέροντα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ταῶν τῆς Ἥρας εἰς τοὺς πόδας, διπλοῦν σύμβολον τῆς ὥρας.

τοῦ ἐνιαιουτοῦ, καθ' ὃν τὸ πᾶν ὄργα, τὸ πᾶν ἀναβάλλει, καὶ ἡ καρδιά τῶν παρθένων ταχύτερον πάλλει.

Κατὰ ταύτην σχεδὸν τὴν ἐποχὴν ἤρχιζεν ὁ πρῶτος τῶν Ἑβραίων μῆν, καλούμενος Ἀβίθ, μῆν τῶν ἀνθέων.

Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν διατὶ τὸ ἔτος ν' ἄρχητε ἄλλον παρὰ τὸν Μάϊον μῆνα; ὡς ἀρχὴ τοῦ ἔτους δὲν ἔπρεπεν ἄρά γε νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνανεοῦνται τὰ κάλλη τῆς φύσεως, παρὰ τὸν θλιβερόν καὶ παγετώδη Ἰανουάριον, καθ' ὃν τὸ πᾶν ῥιγᾷ ἐκ τοῦ ψύχους, μὴ θαλπόμενον ὑπὸ τῶν εὐεργετικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου; Τὸ ἔαρ, οὕτω προσφεύστατα ἐπικληθέν *Primum tempus*, δὲν ἔπρεπε νὰ κατέχη τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ ἔτους; Καὶ εἶναι δίκαιον ὁ Μάϊος, ὁ προσωποποιῶν μόνος ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως καὶ τὴν δύναμιν καὶ καλοκαγαθίαν τοῦ δημιουργοῦ, νὰ κατέχη τὴν πέμπτην θέσιν, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἄρχῃ καὶ βαδίζῃ ἐπὶ κεφαλῇ; τῶν ἑνδεκα αὐτοῦ συναδέλφων;

Γ. Α.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Τὸν Ἐπιτάφιον Λόγον, τὸν εἰς τὸ ἱερὸν μνημόσυνον τοῦ αἰοιδίμου Οἰκονόμου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἐκφωνηθέντα, ἐδημοσίευσεν πρώτη ἡμερὰ τις πολιτικῇ, ἐνταῦθα ἐκδιδομένη· ἐπειδὴ δ' ἐξ αὐτῆς λαβόντες κατεχωρίσαμεν τοῦτον εἰς τὴν ΘΕΛΕΙΝΟΗΝ, παρεισέφεραν εἰς τὴν μετατύπωσιν ὅσα καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσιν παροράματα. Ταῦτα διορθώμεν ἐνταῦθα, σπεύδοντες ἐνταυτῷ νὰ διαψεύσωμεν τὰς ἐσφαλμένας πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴς τοῦ *Αἰῶνος* ἔδωκε περὶ τοῦ λόγου τούτου, παραστήσας αὐτὸν ὡς ἔργον τῶν πρώτων διδασκάλων τοῦ γένους *Κ. Κ. Τυπάλδου* καὶ *Tartalίδου*. Ὁ λόγος οὗτος συνετάχθη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὑπὸ τοῦ Κ. Καλλινίκου Θωμάδου, ἱεροκέρυκος πεπαιδευμένου καὶ οὐκ ὀλίγα μέχρι τοῦδε παρασχόντος δείγματα τῆς περὶ τε τοῦ λέγειν καὶ γράφειν ἰκανότητός του ὥστε νὰ οἰκειοποιηθῇ ἔργα ἀλλότρια καὶ νὰ σφετερισθῇ περιουσίαν ἀλλοτρίαν. Εἴ τις περὶ τούτου διστάζῃ, ὁ τοιοῦτος ἀναντιρρήτως εἴτε ἀπατᾶται ἐκ προθέσεως συναπατῶν, εἴτε εἰς ἄγνοιαν διάκειται μεγίστην τῶν τε πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τοῦ τόπου μας.

Ἴδου αἱ ἐν λόγῳ διορθώσεις τῶν παροράματι.

ΦΥΛ. ΚΑ'. τῆς ΘΕΛΕΙΝΟΗΣ. Σελ. 417, στίχ. 11, ἀντί, ἡ καὶ νὴ κτίσις, γράφε, καὶ νὴ κτίσις. — σελ. 418, στίχ. 12, — δὲν εἶναι ἄρά γε — οὐκ εἰσιν ἄρά γε — σελ. 418, στίχ. 2 — συντάξεως — συναξέως. — σελ. 420, στίχ. 2, — ἄρα — ἄρα. — αὐτόθι, στίχ. 20 — ἀνατροφή — ἀναστροφή. — αὐτόθι, στίχ. 22, — διατόνω — διατόρω. — αὐτόθι, στίχ. 23 — φωνήσαντα . . . κατορθώσαντα — φωνήσαντα . . . κατορθώσαντα. — αὐτόθι, στίχ. 24, — ταμειεύοντα — ταμιεύοντα. — σελ. 421, στίχ. 2 — ἐνταῦθα — ἐνταυθεν. — αὐτόθι, — κληρονόμος πλούσιος